

příjmu uvedenému v odst. 1 téhož § 4. V obou směrech obsahuje návrh povinného určité jeho prohlášení. V prvním směru oznámil povinný příslušnému úřadu, že se vzdal jen dočasně provozované výroby, ale i to se mohlo státi z naznačeného důvodu, t. j. pro všeobecné hospodářské poměry, což rozhoduje. Nelze proto uznati, že by se to mělo státi ve způsobu a s účinkem vzdání se živnosti podle § 144 živn. ř., nebo, že bylo na závalu, když se to stalo až za exekučního řízení, an § 1 čís. 2 zákona případ takový předpokládá. Vedle naznačeného důvodu, pro který se povinný výdělečné činnosti vzdal, záleží v druhém směru podle § 4 čís. 2 uved. zák. na jeho příjmu, o čemž šetření vůbec nekonáno. Bude třeba proto nedostatek tento odstraniti, jakož i neúplné šetření v prvním směru doplniti a znova rozhodnouti.

Čís. 14093.

Vrácení vyplacených dávek sociálních pojištění může býti požadováno vždy jen za podmínek § 135 odst. 2 zákona čís. 221/24 Sb. z. a n. v doslovu zákona čís. 184/28 Sb. z. a n. výměrem vyslovujícím povinnost k jich vrácení, proti kterému by pojištěnec měl možnost žaloby podle § 196 cit. zákona. Tento postup nelze nahraditi vyúčtováním a provedením srážky a uplatnění v rámci žaloby podle § 35 ex. ř.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1935, Rv II 720/33.)

Pro pohledávku nyní 1.095 Kč 50 h, jež jí byla přisouzena rozsudkem pojišťovacího soudu v O., vede žalovaná proti žalující okresní nemocenské pojišťovně v Z. exekuci zabavením a příkázáním pohledávky, jež má žalobkyně u poštovního šekového úřadu v P. První soud vyhověl žalobě podle § 35 ex. ř. opřené o námitku žalobkyně, že nárok žalované exekucí vymáhaný zanikl kompensací s pohledávkou, jež po vzniku exekučního titulu žalobkyni proti žalované vznikla vyúčtováním invalidního důchodu žalovanou neprávem přijatého s ústřední sociální pojišťovnou v P. Odvolací soud žalobu zamítl mimo jiné z těchto důvodů: První soud zjistil, kteréžto zjištění přejímá i soud odvolací, že žalované byl Ústřední sociální pojišťovnou v P. vyplacen invalidní důchod od 15. prosince 1929 do 7. července 1930 částkou 1.127 Kč 50 h a že jí bylo rozsudkem pojišťovacího soudu v O. Cro 11/31 přiznáno nemocenské od 8. července 1929 do 8. července 1930, jež činí 3.515 Kč 20 h, od čehož odečetla žalobkyně 1.127 Kč 50 h, vyplacené žalované právě jako invalidní důchod. Podle § 1438 obč. zák. nastává vzájemné zrušení závazku (kompensace) jen, setkají-li se navzájem pohledávky pravé a stejnorodé a takové, že věc, která jedné osobě jako věřiteli náleží, touto také jako dlužníkem může býti druhé osobě zapravena. Súčtování je tedy možné jen tehdy, když věřitel má plniti totéž svému dlužníku, co má od něho pohledávati, když tu tedy jest vzájemnost závazků. Toho v daném případě není, neboť jde o dva různé právní podmínky, na jedné straně o Ústřední sociální pojišťovnu a na druhé straně o okresní nemocenskou pojišťovnu v Z. Podle § 75 poj. zák. může sice Ústřední sociální pojišťovna jednotlivé úkony svěření nemocenským pojišťovnám. Takovými úkony jest rozuměti jen přihlášky, změny a od-

hlášky pojištěnců, pensionování, vybírání a vymáhání pojistného, přijímání žádostí o dávku, vyšetřování předpokladů pro nároky (invaliditu), vykonávání pomocných služeb při léčebné péči Ústřední sociální pojišťovny, kontrole pojištěnců a důchodců, rozhodování o některých dávkách a vyplacení, ale Ústřední sociální pojišťovna není oprávněna delegovati okresní nemocenskou pojišťovnu k uplatnění nároků kompenzačních, u nichž není vzájemnosti. Odstavec 3 § 109 zák. o pojištění zaměstnanců má za účel upravit konkurenci mezi invalidním důchodem a nemocenským podle § 95 a pravoplatným rozhodnutím o přiznání nemocenského je pak Ústřední sociální pojišťovna vázána rozhodujíc o odpočítávání nároku podle § 109 odst. 3. V daném případě Ústřední sociální pojišťovna již invalidní důchod žalované vyplatila. Vrácení a také vyúčtování mohla by podle § 135 odst. 2 požadovati jen tenkrát, kdyby žalovaná přivodila přiznání invalidní dávky nepravdivým tvrzením směrodatných okolností nebo zatajením skutečností, že požívala jiného důchodu uvedeného v § 126 nebo bylo-li soudně zjištěno, že vyloudila dávku trestním jednáním. Toho žalobkyně ani netvrdila. Ústřední sociální pojišťovna nebyla proto oprávněna zmocniti žalobkyni cirkulářem, aby za ni činila srážku již vyplaceného invalidního důchodu, když tu nebylo podmínek § 135 odst. 2 poj. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Podle znění žaloby a jejího skutkového děje jde o žalobu opoziční ve smyslu § 35 ex. ř. Žalobkyně jest povinna dokázati skutečnost zrušující nárok a nastalou teprve po vzniku exekučního titulu. Z přednesu žalobkyně vyplývá, že považuje za skutečnost nárok zrušující placení, vlastně vyúčtování invalidního důchodu přijatého žalovanou ve prospěch Ústřední sociální pojišťovny. Tvrdí pak, že ono vyúčtování se stalo dne 9. listopadu 1931, tedy po vzniku exekučního titulu. Avšak vrácení vyplacených dávek sociálních pojištění může býti vyžadováno jen za podmínek § 135 odst. 2 zák. čís. 221/24 ve znění zákona čís. 184/28 sb. z. a n., a to výměrem vyslovujícím povinnost k vrácení jich (§ 189 cit. zákona), proti kterému by žalovaná měla možnost žaloby podle § 196 cit. zák. Teprve tímto postupem by mohla býti určena povinnost žalované vrátiti onu částku, nelze však jej nahraditi skutečným vyúčtováním a provedením srážky a uplatniti v rámci žaloby podle § 35 ex. ř.

Čís. 14094.

Odklad exekuce proti zemědělcům (zákon ze dne 24. února 1934, čís. 33 Sb. z. a n.).

Zákonem čís. 33/34 Sb. z. a n. je chráněn poctivý dlužník zemědělec, který podle svých platebních možností jest ochoten platiti a platí tolik, kolik může. Vymáhající věřitel ovšem není povinen přijmouti částečné placení, ale, přijme-li je, nemůže vésti proti poctivému dlužníku zemědělci exekuci vůbec, nepřijme-li je, musí si dáti líbiti odklad exekuce.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1935, R I 1538/34.)